

Felsőkrisztina

XVIII. évfolyam 4. szám

2015. VENI SANCTE

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

A Szentlélek kíséren el minket

Itt állunk az új iskolai év kezdetén. Ilyenkor akaratlanul is felmerül az emberben a gondolat: „Milyen feladatok várnak is rám, ránc?” ...és persze azonnal hátra tekintünk az eltelt nyári szünetre is, amelyre jó azért visszagondolni. A sok élmény a pihenés, kirándulás stb. Egy szóval: nyáron mindig egy picit, országot, világot látunk. De most, az Úr hív minket, hogy előre tekintsünk. Mondanom sem kell persze, hogy a szünettel való nosztalgizálás ugyan szép, viszont Krisztus most más kíván tőlünk:

„Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (Mt 9,37). Új helyzet, új lehetőség: új evangelizáció. Mindannyian, akiket megkereszteltek e szentség kegyelméből kaptuk azt a prófétai küldetést, hogy mindenki a kapott talentumok birtokában menjen az Úr szőlőjébe munkálkodni. Kereszttségünk, vagyis megváltásunk titkát csak így tudjuk felfedezni, megélni. De ehhez a Szentlélek segítségével nélkülözhetetlen.

Hallottuk a múlt heti vasárnapi evangéliumban: „Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya” (Jn 6,65). – Ha az Atya nem vonzana minket, nem is nagyon tehetnénk semmit.– Kérjük viszont testvérek az Atyaistentől Jézus Krisztusnak lelkét, hogy Ő, Aki megtisztel minket, mert a Fiának

szolgálunk, vonzása ne legyen hiábavaló. „Aki bennem marad, s én őbenne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek” – mondja az Úr (Jn 15,5). Mindenki oda megy, ahova az Isten küldi. Isten kiválasztott minket, anélkül, hogy bármi jót tettünk volna. Legyünk hálásak testvérek, hogy az Úr bizalommal tekintett ránc, és konkrét feladatokkal lát el minket. Ne rejtjük zsebkendőbe a talentumainkat, hanem reménységgel tekintünk ez év elé, s fordítsuk azokat testvéreink javára, bő termést hozva. Hogy mondhas-

sa nekünk az Isten: „Jól van, te hűséges, derék szolga – mondta neki ura. – Minthogy a kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe!” (Mt 25,21). Ezzel a reményteli, biztató szóval, induljunk hát neki az útnak! Ne féljünk az ismeretlentől, a nehézségektől – a fejemet teszem rá hogy, sok lesz – de bátorság! – a neheze még hátra van! Hosszú az út előttünk, de ahogy az angyal biztatta az asszonyokat: „Aztán siessetek, vigyétek hírül tanítványainak: Feltámadt a halálból, előttetek megy Galileába. Ott viszontlátjátok. Íme, tudtokra adtam” (Mt 28, 7). Nos, testvérek, ezt az örömhírt vigyük mi is magunkkal ez év kezdetén, és biztosan fogunk találkozni ebben az évben Krisztussal.

A Szentlélek kíséren el minket a Vele való találkozásra!

Péter atya

Krónika

Veni Sancte. Szeptember az új tanév, új feladatok, küzdelmek kezdete. Talán könnyebb lesz, ha megfogadjuk Bőjte atya intelmét:

„Csodálatos érzés tudni, hogy munkáddal örömet okozhatsz a végtelen Istennek! Tudni azt, hogy erőfeszítéseid, mindennapi csetlő-botló jó szándékod parányi kezdet Isten végtelen kezébe teszi, és lábadat a végtelent járó Isten lépteihez igazítja”.

*

Mozgalmas nyár van mögöttünk. Volt benne öröm, hálaadás, szomorúság, de van bennünk remény és bizakodás is.

Hálátelt szívvel mondtunk köszönetet az Úrnak Márton atyáért, aki júniusban ünnepelte pappá szentelésének ötvenedik évfordulóját. Küzdelmekben és feladatokban gazdag életútját - hálaadó szentmiséjén,- amelyen zsúfolásig megtelt a templom - Kozma Imre atya és Péch Antal templomatyja méltatta.

*

Azután, nem sokkal később értesültünk arról, hogy a Bíboros úr Miklós atyát augusztus 1-jével elhelyezte plébániánkról. Elköszöntünk tőle, (és búcsúzzunk majd a szeptember 12-i szentmisén) megköszönve neki a sok közösségépítő kezdeményezését, a zarándoklatokat, az Ismerd +!-programokat, a férfikört, a közös szentségimádásokat, és még sorolhatnánk az együttlétek sorát. Megköszönjük őt is az Istennek, és imádkozunk érte is – mint minden volt papunkért - árássa rá kegyelmeit az Úr, hogy papi szolgálatát mind tökéletesebben tudja ellátni a hívek örömére.

*

De öröm az ürömben, hogy nem maradtunk káplán nélkül, mert Lőrincz Zoltán Péter atya érkezett hozzánk a „messzi Farkasrétről”. Sokan találkoztunk már vele, hiszen augusztustól már nálunk szolgál, és sokan ismerik előző állomáshelyéről is. Köszöntjük plébániánkon, és kérünk számára is sok-sok kegyelmet szolgálatához. Fogadjuk őt szeretettel, segítsük a beilleszkedésben, hogy minél hamarabb megismerhessen bennünket.

Isten hozott, Péter atya!

*

Miközben közösségeink élvezték a nyár örömeit, a közös táborozásokat (melyekről még szólunk), a munka a plébánián nem állt meg. Tervezünk, Müller Ferenc vezetésével elkészültek a kivitelezési tervek, amelyek jóváhagyása is megtörtént. Megtörtént a kivitelezői pályázatok kiírása is, amelyeket a napokban bírál el a lebonyolító. Így várhatóan már szeptemberben megkezdődhet a közösségi ház építésének második szakasza.

*

Többen hiányolták, hogy az idén nem volt plébániai tábor. Ez nem véletlen, hiszen a képviselőtestület koráb-

ban úgy döntött, hogy évenként váltakozva tartanánk táborot és plébániai napot. Ebben az évben így most plébániai nap lesz, mégpedig – mint már többször hirdettük, szeptember 12-én, szombaton (lásd még a hirdetést). Szeretnénk a két évvel ezelőtti együttlét sikerét felülmúlni, ezért kérünk mindenkit jöjjön el és vegyen részt a programokban.

*

Szeptembertől újra indul a közösségi élet. Szeretettel várják a régi és új tagokat a plébániai csoportok. Várjuk Péter atyát is ezekre az összejövetelekre, hogy mihamarabb megismerhessen bennünket.

*

„Azt hiszem, a mi dolgunk bízni a mai fiatalokban, akiknek így is, úgy is át kell majd adnunk a világ továbbteremtésének csodálatos feladatát. Igen, a mai kiskamasz lesz a holnap megfontolt püspöke, tanára, orvosa, szentje – s jól van ez így.

Bőjte Csaba: Merjünk szeretni

Béres György

Az aranymise egyik derűs pillanata

Egy pesti srác aranymiséje

Templomunk ez évi búcsúja különlegesen szép volt. Nem csak Keresztelő Szent János születéséről emlékeztünk meg, hanem ekkor ünnepeltük Márton atya pappá szentelésének ötvenedik évfordulóját is. Az aranymisén a szentbeszédet *Kozma Imre* mondta. Az irgalmasrendi szerzetes Márton atyát a „pesti srácok” egyikének nevezte, akinek 1956 egy életre meghatározó tapasztalattá vált. *„Tizennégy éves korában társaival mentették a sebesülteket, vitték a halottakat, dacolva a szovjet tankok pergőtüzével. Innen forrászik elkötelezettsége a haza, az egyház és az ifjúság nevelése iránt”* – emelte ki prédikációjában a szónok.

Márton atya 1942-ben a Józsefvárosban született. 1965-ben szentelték pappá. Huszonhét évig volt káplán a következő helyeken: Nagymaros, Bakáts tér, Bosnyák tér, Nógrádvarsány, Balassagyarmat, Karolina út. Idén húsz éve annak, hogy harminc évi papság után először kapott plébánosi kinevezést, azóta vezeti a Felső-krisztinavárosi Plébániát.

A viszonylag fiatal, 1940-ben alapított, Keresztelő Szent János oltalma alatt lévő egyházközségünknek ő a hetedik plébánosa. Az elmúlt húsz esztendő sok szempontból tekinthető sikertörténetnek. Az egyházközség Márton atya vezetésével lelki és anyagi értelemben folyamatosan gyarapszik. Az aranymisére

érkező paptársak számára is feltűnt a templomunk közel hetventagú kórusa, a temérdek ministráns, akik közül az aranymisén csak az egykori és mai dékánonok, vagyis ministránsvezetők kaptak szerepet, de ők is közel harmincan voltak. A plébániánkon számos házaspár, hatékony karitászcsoporthoz, szolgálatkész oltáregylet, taizéi közösség, cserkésztestület működik és színvonalas, sokak által látogatott nyári ministráns-, szköla- és plébániai táboraink vannak.

Ami pedig az anyagi gyarapodást illeti, az utóbbi évtizedben teljesen megújult a templom és a plébániaépület, a plébániához tartozó parkot immár kerítés védi, és a környék hírhedt „rozsdafoltja”, a háború előtt ide tervezett nagytemplom alapjaira összetákolt szolgáltató ház, a későbbi Hully Gully diszkó helyén korszerű plébániai közösségi ház épül, mely nemcsak a plébánia közösségeit, hanem egész Budapest hitéletét, keresztény közéletét is szolgálni fogja. Márton atya ötven papi éve alatt már harmincezerénél is több szentmisét

mutatott be, ennek kétötödét, tehát legalább 12 ezret a mi

templomunk falai között. Mégis minden miséje átélt imádság. A szent cselekményeket sohasem rutinból végzi. Sohasem tapasztaltuk, hogy megszokásból, muszájból tenné, amit tesz. Nem a pátosz, nem a barokkos cirádák vagy a hatásvadász nagyotmondás embere. Szentbeszédei tömörek, lényegre törőek. Mindig van benne olyan gondolat, amely útravaló marad a hívek emlékezetében a következő vasárnapig.

Márton atya ma is pesti srác. Vagány, bátor, kitartó, nem ijed meg a saját árnyékától. Hálásak lehetünk az Úrnak és Márton atya főnökeinek, az egyházmegye korábbi és jelenlegi vezetőjének, hogy ilyen plébánosunk van immár két évtizede. És természetesen köszönet illeti mindazokat, akik Márton atyát ilyené segítették. Elsősorban szüleire és azokra a lelkipásztorokra gondolok, akikkel Márton atya a Regnumban és azon kívül találkozott és akiknek példája nyomán a papi hivatást választotta nem ötven éve, hanem jó pár évvel korábban. Amikor még pesti srác volt. Bár most is az - csak Budán.

Szerdahelyi Csongor

Elhunyt dr. Paskai László bíboros, prímás, nyugalmazott esztergom–budapesti érsek

Paskai László bíboros úr többször is meglátogatta templomunkat, kiszolgáltatta a bérmálás szentségét és elsőszebati ájtatosságot is vezetett. Érseki beiktatásán elmondott beszédének egy részletével emlékezünk rá. Keretes hirdetésben a mi gyászmisénk időpontja.

„Mai világunk nagy kísértése olyan egyéni utak keresése, szubjektív elgondolások követése, amely a papi egységünket veszélyezteti. A Szentatyával és a főpásztorokkal való egység a tanításban, a lelkipásztori munkában, a szeretet közösségében nélkülözhetetlen alap a papi küldetésünk teljesítéséhez. Egyházunk története is mutatja, hogy a megújulás mindig az egység munkáláshoz kapcsolódott. Csak egy személyre utalok itt. A XIII. századi, belső forrongásban szenvedő Egyházban igazi megújulást hozott Assisi Szent Ferenc személye; az ő számára feltétlen alap volt a pápával, a püspökökkel, a papokkal való egység és az engedelmisség szerint követni Krisztus evangéliumát.

Tudatában vagyok annak, hogy az egység munkálásában énrám is súlyos feladat hárul és szolgálnom kell a papi egységet az egész egyházmegyében. De ugyanezt a készséget kell kérnem kedves Paptestvéreimtől is; nem önmagamért, hanem Jézus Krisztus miatt, akinek az ügyét szolgáljuk közösen a küldetésünk területén.

A papi egység kifejezője és formálója az engedelmisség, amelyet a papszentelésünk napján jó szívvel ígértünk meg. Egész életre szóló elkötelezettség volt ez, amelynek a keresztjét a pap élete folyamán sokszor megtapasztalja. (...) Mély értelműen fejezi ki a papi engedelmisség tartalmát: az eucharisztikus

közösségben történik és az Eucharisztia ennek az egységnek a kifejezője; rámutat arra, hogy Krisztus miatt vállaljuk az engedelmisséget. És erre a válasz a Krisztustól jövő béke, a lélek igazi békéje Krisztus közösségében.

(...)

Az evangélium hirdetésének a feladatát a mai világunkban kell teljesítenünk, amely annyira összetett, oly sok feszültséggel terhes. Sokszor hangoztatjuk, hogy pluralista világban élünk, amelyet tényként kell elfogadnunk és tényként meghatározza magatartásunkat. Pluralista világban élünk, nemcsak vallási szempontból, hanem világnézeti, társadalmi, politikai, nemzetközi területen is. Korunk sajátos, újszerű, mondhatnám eredeti vonása és igénye ezeknek a feszültségeknek a feloldása a párbeszéd, a dialógus révén. A párbeszéd főleg a Zsinat óta Egyházunk életének is meghatározó jellegzetessége. Az őszinte dialógus nem arra korlátozódik csupán, hogy egymással szóba álljunk. Tartalma sokkal mélyebb: tudjuk egymást meghallgatni és megérteni, tudjuk a másik fél értékeit meglátni, tudjunk egymásból gazdagodni és tudjunk közös céljaink elérésében egymással együttműködni.

(Paskai László érseki beiktatásán mondott beszédének részlete – Esztergom, Bazilika, 1987. április 25)

IMA

TE elfogadsz

Jézus Krisztus, előtted olyan lehetek, amilyen vagyok.

Jóakarattal tekintesz rám.

A rejtett dolgaimat is világosan látod. Olyannak látsz és olyannak tartasz, amilyen vagyok.

Jézus Krisztus, előtted nem kell nagyobbnak vagy kisebbnek mutatkoznom, nem kell magamról semmit bizonygatnom.

Olyannak fogadsz el, amilyen vagyok.

Jézus Krisztus, Te látod a gyengeségeimet és az erősségeimet, a tehetségemet és a határait.

Nagyon tetszem neked.

Jézus Krisztus, előtted nem kell magyarázkodnom, nem kell, hogy különösen előnyösen mutakozzam, nem kell aggódnom a hírnevem miatt.

Jézus Krisztus, benned bízhatok, elhagyhatom, a régi terheimet és fejlődésem érdekében merhetek újat kezdeni.

Olyannak fogadsz el, amilyen vagyok.

Paul Weismantel után

**Az ünnepélyes requiemet templomunkban
2015. szeptember 10-én, csütörtökön,
az esti hat órai szentmisén tartjuk.**

Nébány szó a templomkertről

Az elmúlt hónapokban érdemtelenül sok köszönetet kaptam közösségünk több tagjától a templomkert szép virágágyásaiért, a rendezettebb kertért, pedig ebben csak annyi az én szerepem, hogy a közösség igényét képviselve engedélyt kértem Márton atyától új virágok telepítésére.

A virágok kiválasztását, megrendelését, ültetésének tervét és irányítását karitás csoportunk egy tagja, Kanászné Szandy Éva kertészmérnök végezte, a látványt őt dicséri, hálás köszönet érte. Az ültetésben Oláh Enikő, Molnár Károly és Takács Tóni segítettek.

Természetesen ahhoz, hogy az elültetett virágok egész nyáron, különösen ebben a nagy forróságban megmaradjanak és díszítsenek, folyamatosan locsolni kellett, amiben a „Kertbarátok” Szende Ági, Takács Tóni, Vargáné Faklen Mária sekrestyés, Csikós Mónika, Schlick Éva, Szalai Marika, Téglásy Klára, Tóth Tinka sokat segítettek. Remélem, senkit nem felejtettem ki!

A Hegyvidék központ felőli nagy bejárat mellett telepített kis sziklakert Miklós atya alkotása, szeretettel fogjuk gondozni továbbra is.

Addig, amíg nem lesz állandó kertésze templomunknak, a virágágyásokon, a hortenziákon és cserepes virágainkon, tujákon túlmenően gondozni, pontosabban gyomlálni kell a járdáink kockái között kibújó gazokat is. Erre a feladatra szívesen meghívnanék a fiatalabbakat is, akiknek kevésbé esik nehezére a hajlongás vagy térdelés. Akár a ministránsok, akár a cserkészek „pártfogásukba” fogadhatnának egy-egy járda szakaszt, azt folyamatosan gondozva elérhető lenne, hogy mindig rendezett legyen környezetünk.

Reméljük, hogy egyszer eljutunk addig is, hogy közösségi összefogással, több odafigyeléssel a teljes kert, a zöld felületek is szépek lesznek. Nemcsak szerencsés adottságunk ez a templomkert, kötelességünk is azt rendben tartani!

Molnár Zsuzsa

Kitüntették a székelyudvarhelyi Györgydeák Lajos nyugalmazott lelkipásztort

Az erdélyi magyarságért és a csángó magyarokért végzett sok évtizedes munkásságáért Magyar Arany Érdemkeresztet kapott Györgydeák Lajos nyugalmazott lelkipásztor – adja hírül az MTI.

A kitüntetést Soltész Miklós egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár adta át vasárnap a hargitafürdői pálos templomban.

A kitüntetéssel a magyar állam azt a sok évtizedes munkát köszöni meg, amellyel Györgydeák Lajos „őrizte Szent István ránk hagyott örökségét, a kereszténység építését és szolgálatát” – fogalmazott az államtitkár.

(Forrás: Magyar Kurír)

Lajos atya Márton atya unokatestvére.

Gyakran megfordul plébániánkon, sokszor tartott már szentmisét templomunkban.

A komoly elismeréshez szívből gratulálunk!

A fotó templomkertünkben készült Lajos atyáról Márton atya aranymiséje utáni agapén.

Plébániai nap reggeltől késő estig

Szeretnéd jól érezni magad? Vágysz egy jó beszélgetésre a plébániai barátaiddal? Szeretnél kikapcsolódní? Jó lenne megismerni közösségünk tagjait? Vagy talán csak egy jót ennél? Akkor itt a helyed templomunk kertjében 2015. szeptember 12-én, szombaton délelőtt 10 órától késő estig, ahol jobbnál jobb programok várják az érdeklődőket.

A programról előzetesen:

Kézműves foglalkozások: 10 órától 12 óráig:

- ✦ Agyagozás Saás Kingával
- ✦ Gyertyadíszítés Andrejszki Kátival
- ✦ Nemezélés Vörös Boglárkával
- ✦ Párnahuzat készítése Oláh Enikővel

14 órától 16 óráig: (A szórólaphoz képest változás!!!)

- ✦ Gyűrűkészítés huzalból Borosnyay Klárával
- ✦ Selyemrózsa készítése Orient Enikővel

16 órától 17 óráig:

✦ „Házi müzliszelet” és „Kókusztekercs” készítése a Perendi házaspárral. Aki szeretne ebben részt venni, lehetőleg hozzon magával kis sodrófát is.

Sportolás:

- ✦ focibajnokság
- ✦ röplabdabajnokság
- ✦ csocsóbajnokság
- ✦ sportverseny kicsiknek, nagyobbaknak
- ✦ foci

Jelentkezés a helyszínen kifüggesztett lapon leírtak szerint!

- ✦ Vetélkedők, ügyességi játékok
- ✦ kvíz
- ✦ horgászat
- ✦ főzőverseny (Az elkészített ételeket a felkért zsűritagok fogják majd értékelni.)

Ifjúsági és felnőtt programok:

- ✦ ajándékkészítés Miklós atyának
- ✦ borkóstolás 18+ 2
- ✦ Vatikán: A titkos bejárat /filmvetítés/ 10 órától
- ✦ Előadás a Szent Jakab zarándokútról
(El Camino – Hernády Orsolya) 14 órától
- ✦ Szentek élete, „schola-módra”
(tábori előadások vetítése) kb. 15 órától
- ✦ Könyvtár nyitvatartása 14:30-tól 18 óráig

Programok picurkáknak:

- ✦ mesekuckó
- ✦ babaklub Dósa (Ritvay) Dorkával

Este fél 6-kor megkoszorúzzuk Gál professzor úr emléktábláját. Azt követően 6 órakor közös hálaadó szentmisén veszünk részt, melynek keretében búcsúztatjuk el Miklós atyát. A nap lezárásaként agapéval, teaházzal és borkóstolóval várjuk az idősebb generációkat. A vetélkedők győzteseit meg is jutalmazzuk, illetve mindenki játszhat velünk tombolán.

A programokban lehet változás!

Legyél részese Te is közösségi életünk egyik legfelejtethetlenebb napjának!

Már eddig is sokan jelentkeztek segítőnek, de ha kedvet kaptál és szeretnél velünk készülni, akkor jelentkez a sekrestyében Török Zolinál vagy telefonon Hernády Orsolyánál: 30/469-2008!

Borkóstoló Csak 18 éven felülieknek!

Belépő: egy üveg (vagy flakon) bor, lehet saját termés vagy vásárolt üveg. A bor leadásakor meg kell adni a bor fajtáját és az árát.

A kóstolás menete 4-6 fős „asztalokat” alkotnak a résztvevők, minden asztalnál 1 fő segítőre van szükség.

A kóstolók a saját poharukba kapnak kóstolót, melyről a jelölőlapon el kell dönteniük, hogy milyennek találják a minőségét (1-5), és hogy árban milyennek ítélik (1-5).

A kóstolt 4-5 bor után kihirdetjük a legjobbnak választott fajtát, és hogy melyiknek milyen volt valójában az árfekvése.

Könyvtárunkról

Mint azt a vasárnapi hirdetések-ből és a hirdetőtáblán megjelenő tájékoztatóból tudják, plébániánkon 2011 óta működik kéthetente másfél órás nyitvatartási idővel könyvtárunk.

Könyvállományunk hatalmas, nyilvánartásunkban több mint 7000 kötet szerepel.

A könyvek rendezésével kapcsolatos hatalmas munkát Szende Ákos végezte, aki nagyjából ABC-sorrendbe rendezte a könyveket és a 6841. sorszámig felvette a kéziratos leltárt.

A könyvtár felöleli az egyháztörténeti, szórakoztató, szépirodalmi és gyermekkönyvek széles választékát. Az 1600-1800-as évekből származó könyvek mellett a mai kiadványokig terjed a választék.

A szűkös hely miatt a könyvek a polcokon általában két sorban vannak, ahhoz, hogy ez átláthatóvá válhasson, szükséges a nyilvánartás kiegészítése, ami szeptember hónapban elkezdődik. Induláskor elkészítettük a számítógépes nyilvánartást, de a választék ajánlásához szükséges információk gépre viteléig, a katalógus kiegészüléséig még nagy munka vár ránk.

Sajnos, kevés a látogatók száma, de ez a széles választékú könyvtár az elkövetkező időkben remélhetőleg több látogatót fog vonzani, ennek érdekében a **szeptember 12-i plébániai napon du.14.30-18.00-ig a könyvtár a látogatók rendelkezésére áll majd.**

Fórizs Erzsébet

Szupermarket a templom mellett

Templomunkhoz közel, a bal kanyarban van a bevásárlócentrum. A vásárcsarnokból látni a templom tornyát. Egyébként úgy tűnik, hogy a két élettér egymástól teljesen el van választva, bár én ugyanazon emberként közlekedem mindkét ajtón át; a templomajtón át hogy imádkozzam, és a szupermarket ajtaján át, hogy bevásároljak. A szupermarketben találkozom Puschowskynéval, aki félórával ezelőtt még a templomban volt – ahogy én is. A polcon kenyér van; ez másik formában volt a kezemben a szentmise alatt.

Honnan van ez a furcsa érzés, hogy a templom és a szupermarket két egészen különböző világhoz tartozik: Istennel csak a templomban lehet találkozni, a szupermarketben nem? Vegyünk végre egy mély lélegzetet, és mondjuk: de tudunk.

Egy vásárcsarnok nem valamiféle csökkent értékű, különálló isteni

teremtésprogram eredménye. Éppúgy hozzátartozik a teremtéshez, mint minden más. Isten éppúgy szereti azokat, akik a szupermarketben bevásárolnak, mint a pápákat, a közösségi megbízottakat és az önkéntes templomi takarítóbrigádokat. Így tehát a bevásárlóközpont ajtajában először is imádkozhatunk mindazokért, akik épp most veszik maguknak a kenőmájast, a kapirgáló csirkék tojta tojásokat és a friss zsemlet. Minden alázattal kérhetjük Istent, hogy minden itt lévő ember a mennyei dicsőségben viszonlathassa egymást.

Ahogy annak történni kell, ez nem az én dolgom. Ezt bízást ráhagyhatom a mennyországra. Semmi esetre sem csak azokat az embereket akarom a mennyben viszontlátni, akik a templomban itt ültek a papi orrom előtt. Azokat is szeretném látni, akik itt mellettem épp laktózmentes sajtot vettek.

Az egész teremtés dicsőítse az Urat.

Klaus Weyers

Plébániai hittanórák a 2015/2016-os tanévben		
Óvodások	Szerda 17 óra	Kertész Annamária
4. osztály	Hétfő 17 óra	Oláh Enikő
8. osztály	Hétfő 18⁴⁵ I. emeleti terem	Péter atya
Középiskolások	Hétfő 19⁴⁵ I. emeleti terem	Péter atya
Ifjúsági	Szerda 20 ó. I. emeleti terem	Péter atya
Keresztény tanítás	Kedd 18³⁰ kéthetenként	Márton atya
Bérmálási előkészítő	Kedd 18³⁰ kéthetenként	Márton atya

Gondolatok búcsúzáskor

Az elmúlás az életünk része... MÉG! Érzelmek nem mindig tudják követni a természet változásait. Ám, csak az múlik el, amit erre a világra építünk. Amit ugyanis Istenben vittünk végbe, az örök. Az áthelyezésem kapcsán bennem is, mint sokunkban, változatosan kavarnak az érzelmek: hol a nosztalgia szépségei, hol a búcsúzás fájdalma, a veszteségek elgyászolása, hol pedig a kalandvágy kerekedik felül. Végül is, most vizsgáljuk minden, amit építettem: ha Krisztusért és Ővele dolgoztam, akkor bizony - az érzelmek ellenére - a Lényeg változatlan marad. Ha valóban Istenhez sikerült terelni a rám bízottakat, akkor most sem változik az, ami igazán fontos. Vágyakozás van bennem; bár csak sikerült volna átengedni azt az Arcot, melyet annyira szeretek, a személyemen! Bár megtörtént volna, amit vágytam, tisztább pillanatokban, hogy beleszerelmesdjünk Istenbe! Kicsit úgy, mint amikor az első-áldozókkal a vizsgákra készültünk! Nem csak a vizsga sikeréért, hanem még inkább azért izgultunk a hitoktatókkal, hogy a Lényegét is megértsék, meglássák, ne csak a feladatot teljesítsék.

Jézus 'vágyva vágyik' arra, hogy meghitten együtt legyen az apostolokkal (vö.: Lk 22,15), mielőtt szenvedne és meghalna, feltámadván visszatérne az Atyához. Műve az által valósul meg, hogy 'kezébe veszi, megtöri' a kenyeret (vö.: Mt 26,26).

Talán, amikor a hívek és a pap közötti személyes kapcsolatról beszélünk, akkor ez a gondolat így lesz jelenvalóvá. Hiszen, amikor megtörik a kapcsolatot, akkor válik külön

az, ami emberi és a személyeink közötti kapcsolatról szól és az, amely több ennél: Isten megtestesülése lesz bennünk.

Az a kenyér - s benne a felőrölt búzaszemek - sem tölthetné be ezt a magasztos küldetését (mely messze meghaladja eredeti lehetőségeit), ha nem töri meg Jézus, s nem veszi a saját kezébe. Jézus hálát ad. Hálát a kenyérért, a rábízottakért, a világ megváltásának lehetőségéért. Szeretnék én is hálát adni, tiszta szívből azért, amit sikerült „kisütni” az elmúlt négy évből. Hálát azért, hogy munkatársának fogadott Isten, s így megismerhettelek titeket!

Amikor ültetünk (akár paradicsomot, akár napraforgót), nem csak a bizonytalan termés gondolata tölt el örömmel, hanem az is, hogy élet születik. Hogy az egyszerű dolgokból; egy mag, egy kis föld, víz és napfény együtteséből milyen csoda terem a világban. Nem csak a termés szép, hanem az egész folyamat! Gyönyörködni szeretek! - Úgy hiszem, Isten is szeret, szokott is. Ő azonban minden lépést lát, mind-egyikben látja a szépséget. Örülök, hogy láttam sokatok lelkének szépségét, azt is köszönöm, hogy hagyta-tok meglátni!

A jövő szép! Isten felé lépünk, új emberekben, papokban, új árnyalatát látjuk meg Isten csodálatos arcának, szeretetének.

„Amikor férfivá lettem, felhagytam azokkal a dolgokkal, amelyek gyermekhez valók. Most ugyanis

tükör által, homályosan látunk, akkor pedig majd színről színre. Most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, mint ahogy én is ismert vagyok. Most tehát megmarad a hit, a remény, a szeretet, ez a három; de ezek közül legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,11-13) Bár sok minden átalakul, de a szeretet megmarad. Megmarad az, ami a Legtiszább Szeretetben, vagyis Istenben született. Zárásként azt az útmutatást szeretném adni, ami a papi jelmondatom, és ami nekem is erőt ad a nehéz időkben, mert emlékeztet, hogy mi a saját felelősségünk és mi az, amit Istenre kell bízunk: „Törekedjetek!” (Zsid 12,14)

Miklós atya

2015. szeptember 12-én, szombaton, az esti 18 órás szentmisére szeretettel várunk mindenkit, hogy közösen köszönjük el Miklós atyától.

Péter atya bemutatkozik plébániánknak

1971. december 28-án születtem Budapesten. Kettő húgom van, Noémi és Krisztina, mindkettőnek már van családja. Gyerekkoromban, a szüleim között lévő konfliktus miatt 6 évesen nevelőotthonba kerültem, míg a húgaimat édesanyám nevelte, aki négy évvel ezelőtt hosszú betegség után hunyt el. Édesapám gyakran látogatott meg a nevelőotthonban. De a családomtól való elszakadás, mélyen érintett, mély sebet hagyott bennem, amely negatívan befolyásolta a környezetemmel való kapcsolatomat. Ekkor döbbsentem rá arra, hogy egyedül maradtam a világban. Viszont ezzel a történettel és önmagammal, számot kell vetnem. Kollégista voltam és szakmunkás tanulóként 16 évesen, többedmagammal a közeli, Kerepesi úti Kis Szent Teréz plébánián, a Neokatekumenális Út által indított katekézisekre kezdtem el járni 1987-ben. Ez nagyon segített engem abban, hogy fölfedezzem Krisztus szeretetét, hogy Isten családjába tartozok, mely végül is évekké később, visszavezetett a szüleimhez, testvéreimhez. A hittanulói évek után felnőttként, 1992-ben, a Húsvéti vigília keretében, 21 évesen kaptam a Péter nevet a keresztségben. A keresztyén hit azonban komoly döntés elé állított: „Hogyan tovább”?

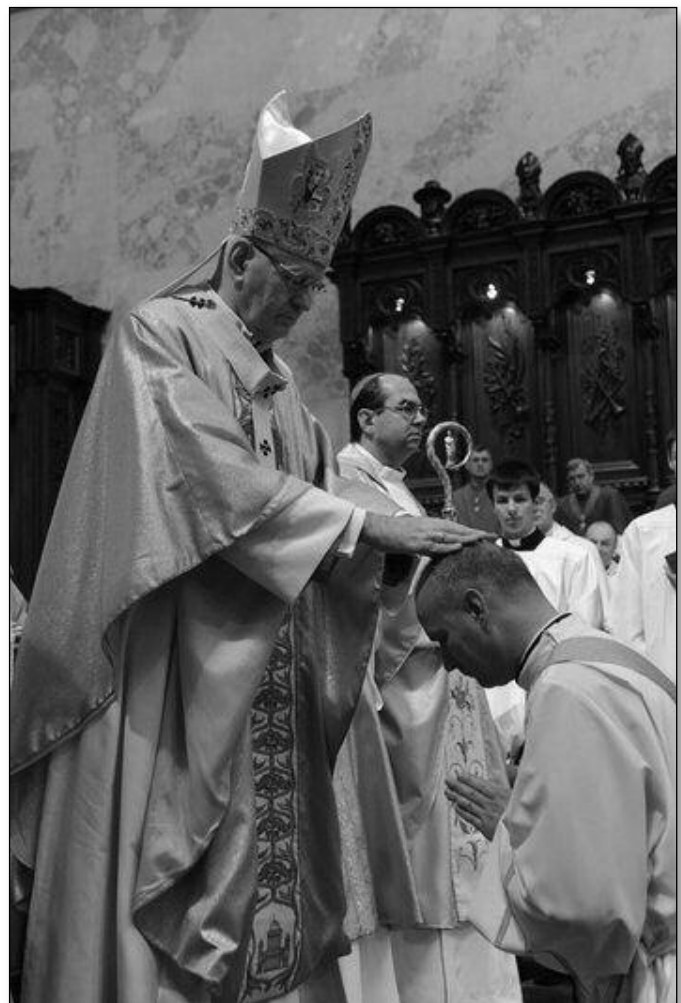
Közben befejeztem a tanulmányaimat és 1989-ben asztalosként kezdtem el dolgozni. 1992-ben leérettségiztem s a katonai szolgálatot követően újból munkába álltam. A szüleimmel való viszonyom egyre javult, de ez a közösség segítségével nélkül nem lett volna lehetséges. Anyám egyszer nagy meglepetésemre azt mondta: „Fiam, ha nem látnám a változást az életedben, nem tudnál velem Krisztusról beszélni”. Apám pedig egy váratlan pillanatban, amikor együtt voltunk és beszélgettünk ezt mondta: „Ne szólíts apádnak, mert valójában sosem voltam az”. Szüleimnek ez a megnyilvánulása megértette velem, hogy megérte küzdeni, harcolni.

Katekétáim, Annamaria Federici és Bruno Lulli atya különleges szeretete és türelme, s nem utolsósorban Bajcsy Lajos plébános atya rendkívüli támogatása által indultam el a papság felé vezető úton. De a döntést nekem kellett meghoznom, mert ami eleinte egyszerűnek és automatikusnak tűnt, arról hamar kiderült, hogy komoly próbatételek elé állított engem. Végül tanulmányaimat, a római Redemptoris Mater egyházmegyei missziós szemináriumban fejeztem be. Miután hazakerültem, lettem a Központi Papnevelő Intézet növendéke. Egy évvel később 2011-ben diakónussá szenteltek, és

két év plébániai szolgálatot követően részesültem a papszentelés kegyelmében 2013. június 15-én. Hálával tekintek vissza az elmúlt évekre, szüleimre, az Egyházra, az előljáróimra, katekétáimra, közösségemre, testvéreimre, volt középiskolai osztálytársaimra, és mindenkire, akik az elmúlt években, tanúi lettek annak, hogy engem minden nehézség ellenére, Krisztus szeretete és hűsége kísért el, mely sohasem fogyatkozott meg. S remélem, hogy a Farkasréti plébánián eltöltött évek után itt a Keresztelő Szent János plébánián is megtalálom a helyem bízva abban, hogy veletek együtt, Jézus segítségével építhetjük Isten országát.

Ja, és imádkoztatok értem!

Péter atya

Római ministráns találkozó

Este kilenckor a bazilika előtti teret ellepte a fehér sapkás, zöld sálas fiatalok végeleáthatatlan tömege, köztük plébániánk több ministránsa is. Már amikor megérkeztem sejtettem, hogy a következő napokban óriási élményekben lesz részem.

Másnap a Velence felé vezető hídon ért minket a pirkadat. A zarándoklat első szentmiséjén szent Márk sírjánál vehettünk részt. Utána Velencét csapatonként ismerhettük meg. A vízre épült várost sietve el kellett hagynunk, így is csak késő este érkeztünk meg római szállásunkra, egy külvárosi campingbe.

Kedden délelőtt a vatikáni múzeumban voltunk. Délután 8000 másik ministránssal együtt Ferenc pápa biztató szavait hallgattuk. Megismerni más ministránsokat a világ különböző tájairól, eszméletlen érzés! A téren vízágyú hűsítette a sivatagi forróságban rákvörösre sült ministránsok ezreit. A pápa beszéde után különböző országok ministránsai elkezdtek cserélgetni változatos színű sálakat. Estére közülünk szinte már senkinek sem zöld sál lógott a nyakában. Naplemente után egy apácák által üzemeltetett hotel tetején vettünk részt szentmisén.

Szerdán közös misén találkoztunk a többi magyar ministránssal. Utána végigjártuk Róma nagyobb templomait.

Délután Callixtus katakombájába nyerhettünk betekintést.

A csütörtöki napon a csapatok vezetőire volt bízva, hogy hova megy a csoport a Szent Pál bazilikában tarott mise után. A Szent Péter bazilikába mindenki bejutott, de utána volt, aki Róma ókori nevezetességeihez ment el, de volt olyan csoport is, akik az Ostiai tengerparton süttették a hasukat. Este kilenc óra után valamivel indulunk Assisibe. Éjfélre ott is voltunk.

A péntek Assisiről szólt. Szent Ferenc sírjától kezdve a San Damiano kolostorig mindent megnéztünk. A napot misével és a zarándoklat értékelésével zártuk. Utolsó napon már Jesolo homokos tengerpartján miséztünk. Gyors fürdés, reggeli és már indulunk is haza. Este tízre már meg is érkeztünk a bazilika elé.

Új élmény, új barátok, lelki feltöltődés. Remek hetet töltöttünk el együtt. Szerintem mindenkinek egy életre szóló kalandban volt része, megismerhettük Olaszországot, Rómát, egymást, de ami a legfontosabb, önmagunkat is. Remélem, akik öt év múlva mennek Rómába, hasonlóan szép élményekkel fognak hazajönni.

Lits Benedek

Ministránstáborok

Az idei ministránstábort Csolnokon tartottuk július 19. és 26. között. 19-én a fél tizenegyes misén ministrált kollégiumunk, ezzel nyitva a tábort. Az utat a csoport nagy része BKV járatokon, majd Volán buszon tette meg. Az első délutánt és estét a tábor berendezésével töltöttük (számomra kellemes élmény volt, hogy idén a sátor helyett házban aludhattunk). Ezt követően filmnézéssel zártuk a napot. A következő napok jó hangulatban teltek, métáztunk, megnéztük a közeli Tatát, strandoltunk, zenét hallgattunk és közben kártyáztunk, a nagy nehezen összetákoltt röplabdahálónál tengőztünk, és néha röpzünk, fát gyűjtöttünk az esti tábortűzhöz(igaz, kisebb balesetek árán). Reggelente mindig elment valaki vásárolni, ez többnyire csoportosan történt. Az ellátás egy táborhoz képest kifejezetten jó volt, az egyik nap például menyei csirkésalátát dobtunk össze. Csütörtökön a kollégiumi tábor zárásaként elmentünk a dorogi Music Beach-re fürdeni, majd este tábortüzeztünk, és különböző anyagok "éghetőségét vizsgáltuk". Péntek dél körül megjött a többi kollégium is, és elkezdődött a közös tábor, de addigra már kollégiumunk három jeles tagja is elhagyta a tábor területét, ők csak a kollégiumi táborban voltak velünk. A közös tábor alatt is volt méta, fürdés, (a strandon kajakozni és kenuzni is lehetett, sőt a bátrabbak még egy blobot is kipróbálhattak) és szerintem ez is jó volt, éjjelente elég sokáig fönn voltunk, de nem voltunk fáradtak, csak a hazafelé vivő buszúton aludtak

be jó néhányan. A tábor nagy pozitívuma volt, hogy nem kellett a hőségben kirándulnunk, pedig ez is tervbe volt véve. Az idei tábor egészében jó élménynek mondható.

Juhász Bálint

Szent Sebestyén íjászverseny

Június 21-én immár harmadik alkalommal került megrendezésre a plébániák közötti Szent Sebestyén Íjászverseny. Ezúttal három plébániáról jöttek a korban és nemben vegyes összetételű csapatok: a Mátvás-templomiak Fejes Csaba káplán atya vezetésével, Újpest-Kertvárosból és házigazdaként a mieink is versenyeztek. Gyermekek és felnőttek, ezeken belül kezdő és haladó kategóriákban folyt a verseny, jó hangulatban, de nagyon szigorú biztonsági szabályokkal. A felnőtt kategóriákban Bartal Péter első helyezést, Seidl Áron pedig második helyezést ért el, több érmet nyertek a vendégek is.

A verseny azért is különleges volt, mert közben egyre inkább lehetett érezni a szabadban fűgolyásleves illatát, amely finomsággal a Mátvás-templom sekrestyése lepte meg a társaságot. Az eredményhirdetést követően közösen fogyasztottuk el az ebédet, majd a templomban zártuk a jól sikerült délelőttöt.

23. Világ Cserkész Dzsembori

Mi is az a Dzsembori?

A cserkészek világszintű 10 napos tábora, ahol a különböző emberek, kultúrák, vallások találkoznak teletnyitottsággal a másikkal. Négyévente rendezik meg, 1933-ban például Magyarország kapta a megtiszteltetést, hogy megszervezze a dzsemborit.

Milyen volt ez 2015-ben?

Japán fő szigetén, Jamaguchi régióban került megrendezésre az idei nyáron a cserkésztalálkozó mintegy 150 országból és régióból érkező, 33000 résztvevő, 7000 szervező közreműködésével.

Mit csináltunk a Dzsemborin?

Kétféle program volt, az táboron belüli és az táboron kívüli. Az előbbi keretében az országok kiállítószárait néztük meg, különböző vallások bemutatkozásain vettünk részt, Science (tudomány) program keretében technikai újdonságokkal ismerkedhettünk, vagy készíthettünk el.

A táboron kívüli programokból először meglátogattuk a hirosimai Béke Múzeumot, ami az atombomba okozta szörnyűségekkel sokkolta az oda látogatót. Talán a legváltozatosabb program a Community (Közösség) volt. Voltunk egy japán TV sorozat múzeumában, egy japán piacon, ahol mindent meg lehetett kóstolni, és mindenki az európaiakkal akart közös képet csinálni. Ezután pedig egy japán általános iskola diákjaival játszottunk és hajtogattunk közösen, ami szerintem mind a két csapatnak életre szóló élményt nyújtott.

Mit csináltunk még a Dzsemborin?

Szabadidőnk két dologgal töltöttük: ismerkedéssel és chang-eléssel (csereberéléssel). Mindenki visz valami jellegzetes tárgyat a saját országából, aminek köze van a cserkészkedéséhez, vagy a kultúrájához, és ezt elcseréli valami különlegesre egy másik cserkészzel. Mi a nyakkendőgyűrűnek kifaragott - esetenként címerrel, magyar szalaggal díszített - gubacsot cseréltük leginkább.

A Svájciak mini svájci bicskát hoztak, Fülöp szigetiek a nemzeti állatukat (bivaly) szimbolizáló nyakkendőgyűrűt, szinte mindenki cserélte az országoként változó nyakkendőket, felvarrót.

Az ismerkedést főleg egyénileg bonyolítottuk, jóba lettem csehekkkel, ecuadoriakkal, guyanaiakkal, görögökkel, hondurasiakkal, japánokkal, és még sorolhatnám. Hatalmas élmény volt ennyi új emberrel találkozni és barátságot kötni. Az ismerkedés egy másik módja a vacsorameghívás volt. Minden vacsorát rajonként főztük, és majdnem minden napra hívtunk meg cserkészeket a világ minden pontjáról.

Mit csináltunk a Dzsemborin kívül?

A dzsembori után Japán legszebb helyeit néztük meg közösen. Meglátogattuk Miyajima szigetét. Ez egy szent sziget tele torikkal (szent kapu), pavilonokkal és őzekkel (szent állat) nem lehet vadászni őket, nagyon elszaporodtak és szemtelenek, úgy kellett őket kirángatni a cuccaink közül.

Meglátogattuk Kyotóban a róka istennek szentelt szentélyt, ami a gazdagság egyik szimbóluma Japánban. Jártunk a világhírű arany pavilonnál, körbejártuk a királyi palotát, voltunk a gésa negyedben, és még egy onsent is kipróbáltunk (japán fürdő).

A választható utóprogramok közül én a Fuji utóprogramot választottam. Összesen két nap alatt felmentünk a csúcra, és visszaérkeztünk az 5. állomásra. Fölfele az út 15 km hosszú, de ez alatt majdnem 0-ról 3776 méter magasra másztunk fel. Lélegzetelállító volt az út, és nem csak képletes értelemben. Minden pillanatát megérte a gyönyörű látkép és az érzés, hogy az egész világ ott „hever” a lábunk előtt.

Mit hagytam ki eddig?

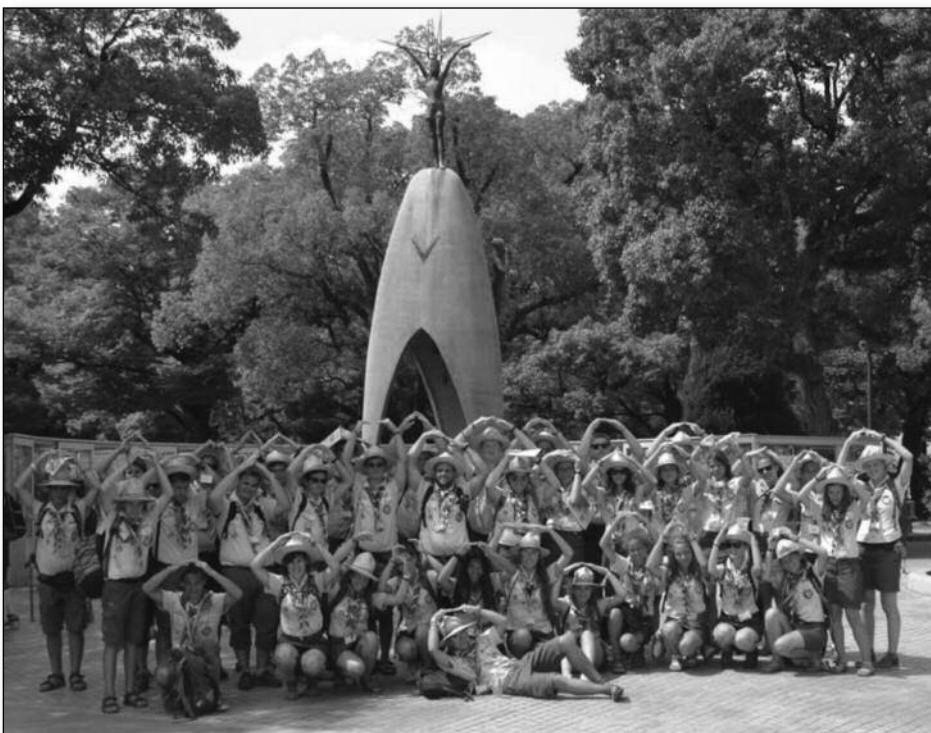
Azt, hogy nagyon hálásak vagyunk mindenkinek, aki lehetővé tette nekünk ezt az utazást, és ilyen életre

szóló élményhez segített minket hozzá. Nagyon szépen köszönjük az egyházközség híveinek, hogy nagylelkű adományaikkal ők is hozzá járultak ahhoz, hogy részt tudjunk venni a 23. Világ Cserkész Dzsemborin.

Hálásan köszönjük:

Bálint Angelika, Szerdahelyi Zsuzsanna, és e cikk írója:

Bálint Patrik

Csapattábor 2015

314. Czuczor Gergely Cserkészcsapat

Az idei nyári csapattáborunkat Tésa mellett, az Ipoly partján, a szlovák-magyar határ mellett tartottuk július 6-12 között. A helyszín különlegesnek számított, hiszen a közösségi sátor, az étkező és a konyha közvetlenül a folyóparton feküdt, így a tábor folyamán többször biztosítottunk a gyerekeknek fürdési lehetőséget az Ipolyban, természetesen szigorú felügyelet mellett. Idén először különbontottuk a korosztályokat, így a kiscserkészek kevesebb időre jöttek, és Kemencén, az általános iskolában aludtak, a nagyobb kószák pedig egy többnapos vándortáborban vettek részt őrösként, és csak a hét második felében csatlakoztak a táborhoz. A hagyományos, egyhetes állótáborot idén elsősorban a cserkész korosztály számára szerveztük. Ezzel a szétbontással könnyebben tudtunk az őröknek korosztály-specifikus programokat nyújtani, hiszen egy elsős gyereknek más igényei vannak, mint egy nyolcadikos kamasznak.

A táborban számos különböző programot szerveztünk. Az első napokban a gyerekekkel közösen felépítettük az őrsi sátrakat és körleteket, bemutattuk a tábori

életet, a szerszámhasználatot, elsősegélyt és egyéb fontos dolgokat. A későbbi napokban sokat játszottunk, többek között volt kalmárjáték, nyomozós játék, fagyűjtő verseny, számháború, kézműves délután és különböző sorversenyek is. Természetesen, minden este volt tábortűz, melyre az őrök mindig készültek egy kis előadással, illetve rendszeresen volt népdaltanítás is a hét folyamán. A tábor közepén a cserkész őrök elmentek portyázni, melynek során bejárták gyalog a környező vidéket, és egy éjszakát kint töltöttek a szabadban, ponyva alatt. Az utolsó napon a szülőknek lehetősége nyílt megtekinteni a tábor területét és a tábori élet eszközeit.

A közösen, kint a természetben eltöltött hét remek élményeket adott minden résztvevőnek, a gyerekeknek és a vezetőknek egyaránt, melyek által tovább erősödhettek az őrsi közösségek.

Köszönjük mindenkinek a részvételt!

Leelőssy Ambrus

Dududu

- Beszállás!- ösztönzi Tünde néni a kórust az indulásra. Már minden csomag a buszban, senki sem hiányzik, mindenki felkészült az utazásra. Márton és Miklós atya búcsúztatnak minket egy áldással.

A cél Lakitelek, Lezsák Sándor meghívására érkeztünk ide, akinek ezúton is köszönjük a fantasztikus lehetőséget!

A kíváncsi szemek most mind az ablakra tapadva szemlélik a terepet. A „létfonosságú dolgok” megvannak. Focipálya, jurta és az uszoda. És persze még a felnőttek szállása, a próbatermek, árnyékos padok, ebédlő, nagy udvar... minden, amire szükségünk lehet. A gyerekek kis csomaggal a hátukon futásnak eredve közelítik meg az alvóhelyüket. Nagyon várják már a jurtában alvást. A felnőttek 2-3 ágyas szobái fürdőszobások. A szállás egyedulálló és csodás.

De hogy is néz ki nálunk egy átlagos nap a táborban? Énekpróbák, családi gyűlések, őrangyalozás, foci, játék, uszodázás, délutáni szunyókálás, esti altató, és ami sosem maradhat el, keretet adva a napnak: az imádság. Térjünk is ki néhány fontosabb állomásra.

Az imádság. Régi hagyomány nálunk, hogy reggelként Laudest, délben Úrangyalát, vacsora előtt Vesperást, lefekvés előtt pedig Completoriumot énekelünk. A régi scholások már a legtöbbet tudják fejből, de most is sok újonnan érkező van, nekik jut kotta. Talán a közös imádság az egyetlen olyan pontja a tábornak, ahol mindenki egyszerre van jelen. Mivel sokan vagyunk, ezért mind a próbáknál, mind a családos készülnél csoportokra oszt minket Tünde néni.

Az énekpróbák. Mivelhogy kórus vagyunk, hát éneklünk. De még a legprofibb karnagynak is szüksége van segítségre, mivel a gyerekeknek korosztály szerint, a felnőtteknek pedig szólamok szerint külön is kell próbálniuk, hogy a tanulás minél gyorsabban menjen. Szerencsére segítő kezekből sem volt hiány. Így belekóstolhattunk Handel: Halleluja kórusába, és Schubert G-dúr miséjébe, a gyerekek is megtanulhattak sok régi „slágert”. Vasárnap a lakiteleki templomban végezhetjük a szolgálatot, mise után pedig egy kis koncerten énekeltünk a szintén Lakiteleken táborozó, frissen alakult fúvószenekarral.

A családózás. Mint minden évben, idén is ideiglenes családokba rendeződtünk, akik most a huszadik századi magyar boldogok nevét viselték. Mivel hogy a név kötelez, feladatok is voltak szép számmal. A névadó szent életrajzának alapos ismerete után rajzot készítettünk róla, egy antifónát átírtunk zsoltárral az ő tiszteletére, és végül, de nem utolsó sorban színdarabot írtunk életéről, majd ezeket vasárnap este a nagyközönség és díszvendégek (Bagi Ferenc plébános úr és a kispapok) előtt bemutathattuk. A végeredmény egy nevetéssel és meghatottsággal teli este, hat csodálatos rajz, hat

gyönyörű ének, és hat fantáziadús előadás volt. Azt hiszem Apor Vilmos, Meszlényi Zoltán, Salkaházi Sára, Sándor István, Batthyány Strattmann László és Romzsa Tódor mosolygott ránk odafentről.

Az angyalozás. Szintén régi szokásunk, hogy tábor elején mindenki kihúzza valakinek a nevét, és a tábor alatt annak őrangyalává válik. A nagy szárnysuhogások közepette repkedtek a különféle ajándékok, hol képviselők útján, hol pedig személyesen, megtévesztve ezzel mindenkit. Persze a végén volt, akinek sikerült kitalálnia az őrangyalát.

A szabadidő. Mint mindenkinek, a kórusnak is szüksége van néha egy kis lazításra. Mindenhol nevetgélve rohangáló gyerekek, medencében pancsoló fiatalok, és termálvízben szunyókáló felnőttek.

Az esti altató. A játékba és a sok éneklésbe mindenki elfárad. A Completoriumot követően minden kis kórustagnak ágyban a helye. És ilyenkor az esti csendet megtörve hangzik fel a „**dududu**”, vagyis egy angol nyelvű, négyszólamú filmzene, amit páran éneklünk el a legifjabb nemzedéknek. A daloló társaságot mind a hét jurtában estéről-estére várják, a végén pedig repetáért könyörögnek.

-Beszállás!-ösztonzi Tünde néni a kórust a hazaindulásra. Az út során még élvezhetjük egymás társaságát, és ki is használjuk az utolsó együtt töltött órákat. Megérkezünk. Kicsit szomorúak vagyunk, mégis mindenki száján mosoly. Most is, mint eddig minden évben elmondhatjuk: „Ez volt eddig a legjobb táborunk!” De nincs csüggedés, mert mindannyiunk örömeire szeptember negyedikén ismét találkozunk!

Hálásak vagyunk a sok élményért, az együtt eltölthetett időért, a remek szállásért, a szervezésért, a szállásadóinkért. Már csak egy kérdés maradt megválaszolatlanul:

Mikor jövünk legközelebb?

Müller Réka (16 éves, a kiskórus egyik korrepetítora)

Az első hittantáborunk

Idén tavasszal voltunk elsőáldozók a testvéremmel. Neki Enikő néni volt a hittantanára és nagyon örültünk, amikor írt egy levelet, hogy lesz sátoztábor a nyáron, ahová szeretettel várnak.

Kölcsönkaptunk egy sátrat, ami kicsi lett, de a tábo-rozó lányok adtak egy másikat, amiért hálásak vagyunk. Reggelente csípős hideg volt, de esténként jó meleg. Velünk volt egy kutya és egy macska is, ami sok gyereknek okozott örömet.

Enikő néni nagyon sok finom ételt főzött. Reggel, délben, este imádkoztunk és vasárnap a helyi templomban részt vettünk egy szentmisén is. Sok helyen kirándultunk, pl. Badacsony, bányató, és nagyon jól éreztük magunkat.

A házhoz közel van egy patak, oda jártunk fürdeni.

Sok új barátot szereztünk és sokat kacagtunk.

Már most várjuk a jövő évi tábor-t.

Major Katrin és Nadin

Plébániánk kórusa szeretettel vár új tagokat, minden korosztályból.

Próbák: Kiskórus: (óvodások- iskolások) péntekenként 18⁰⁰- 18⁴⁵-ig,

Nagykórus: (középisikolások, fiatal felnőttek és örökifjak)

péntekenként 19⁰⁰-21⁰⁰-ig a plébánián.

Közösségünk az éneklést szolgálatként végzi, célunk a liturgia teljesebb megismerése. Az éneklésen kívül számos egyéb program (kirándulás, táborok) segíti a közösség megerősödését.

Jelentkezés a próbák előtt, vagy a 9 órás mise után a kórusvezetőnél.

Közös ajándék Miklós atyának

Miklós atya számára a hívek közreműködésével egy fényképes albumot szeretnénk készíteni, amelyet a plébániai napon a szentmise után fogunk átadni. Ehhez családonként, illetve kisebb közösségenként egy A/4-es fehér, vagy színes kartonlapon (lehetőség szerint 300 grammos fotókarton) elhelyezett „üzenetet” és mellette egy fényképet várunk, melyet a sekrestyében lehet leadni. Az album részét képező családi „emléklapok” és a fénykép elkészítésére a plébániai napon 10 és 16 óra között is lehetőség lesz, amelyhez a tárgyi feltételeket biztosítjuk.

A kész lapokat fekvő állapotban bal oldalon utólag átlukasztva fogjuk összefűzni, ezért kérjük az előre elkészített lapokat is - a fényképpel ellátva - ennek megfelelően elkészíteni.

Anyakönyv

2015. június-augusztus

Az Egyház új tagjai:

Hadarics Albert
Róka Vince
Bakai Artur Mátyás
László Csaba László
Schönauer Dániel
Solymoss Sarolta Gabriella
Chajnoczki Szabolcs Balázs
Fejér Ábris János Pál
Gyollai Petra

Házasságot kötöttek:

Pécsi Szabolcs Miklós -
Körmendy Annamária
Takács Zsolt István -
Balázs Fanni Dóra
Dzsupin Otto Norbert - Bódi Ágnes
Szádeczky Zsolt - Molnár Nikolett
Horváth Marcell -
Pellionisz Petra Klára
Szeles Viktor - Bara Szilvia
Detre Márk - Gyürky Ildikó
Dénes János - Bóné Krisztina Mária
Papp Dániel - Ulviczki Adrienne

Akiktől búcsúzunk:

Vitályos László (91)
Dr. Urbán Gézáné (73)
Veszprémi Pál (65)
Hoffmann Dénesné (88)
Dr. Balogh Pálné (91)
Dr. Bakonyi Kálmán (89)
Molnár Mihályné (88)
Bognár Imre (72)
Mirgai László (87)
Martin Lászlóné (93)
Bősze Lajos (72)
Horváth Ottó (81)
Gulyás Terézia (93)
Nyitrai Pálné (96)
Dr. Ágotai Gézáné (101)
Pető József (94)
Schrammel Imréné (84)
Szabó Sándorné (94)
Egri Alajosné (85)
Nemessányi Tamás (93)
Nagy Antalné (72)
Dr. Csúz László (84)
Érszegi Gézáné (70)
Börzsei Jánosné (89)
Aposztl János (92)
Kiripolszky Ferenc (91)
Somorjai József (92)
Zsembery Rezsőné (94)
Ludasi Józsefné (87)

FELŐKRISZTINÁVÁROSI GITÁROS EGYÜTTES

25. ÜNNEPI KONCERT

2015. október 17.
18 óra

MOM Kupolatermében

FELŐKRISZTINÁVÁROSI GITÁROS EGYÜTTES 1961. FEGE

JUBILEUM

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja
Megjelenik évente négyszer: adventre, nagyböjtre, Te Deumra és Veni Sanctéra

XVIII. évfolyam, 4. szám 2015. Veni Sancte

Szerkesztik: Lukács Krisztina, Muhi András, Máriáss Mihály

felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket,
amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.